

Correcció de l'exercici

Hola! Em dic Marco, sóc italià i la meva passió... són les llengües!

Com és freqüent a Itàlia, vaig començar a estudiar els idiomes bastant tard. El meu primer contacte **es va iniciar** (iniciar-se) amb l'anglès. Però el vertader moment on **vaig saber** (saber) la importància de parlar una llengua estrangera **va ser** (ser) a onze anys, quan **vaig marxar/me'n vaig anar** (marxar, anar-se'n) tres setmanes a Anglaterra per assistir a un curs d'estiu. Allà **em vaig fer** (fer-se) amb molta gent de tot el món, i l'anglès **va esdevenir** (esdevenir) un dels mitjans per descobrir tot un món diferent.

La segona llengua que **vaig aprendre** (aprendre) va ser el francès. Em vaig enamorar d'aquest idioma, de la seva fonètica i també de la seva gramàtica; tot i que **pugui** (poder) semblar molt estrany, **entenia** (entendre) la gramàtica com un joc: jugar amb les regles pot ser molt divertit. I la grafia també **contribueix/ha contribuït** (contribuir, present i perfet d'indicatiu) a fer aquesta llengua bonica: els accents freqüents són com notes d'una música dolça.

El meu amor i la passió pel francès m'han fet aconseguir un nivell molt bo. Els francesos sempre **volen** (voler) veure el meu carnet d'identitat perquè creuen que sóc francès. També **he estat/he sigut** (ser) professor de francès a Milà i per això **conec** (conèixer, present) el plaer de transmetre la meva passió als altres.

Amb aquestes bases, i amb l'ajuda del llatí (i també del milanès, que parlo gràcies als meus majors!), vaig decidir (escollir, present) començar a estudiar el castellà.

Vaig fer un curs de tres setmanes a una escola de llengües i **em vaig adonar** (adonar-se) que si es parlen dues llengües romàniques és molt fàcil aprendre'n d'altres! Quan vaig aterrar a Barcelona la decisió estava presa: ara, català! Com podia entendre una societat, en la qual havia de viure, sense parlar la seva llengua? La gent que ve a Catalunya sovint **ha exclòs** (excloure, perfet

d'indicatiu) la possibilitat d'estudiar el català: "Tothom parla castellà!" Aquest raonament em sembla molt superficial. Abans de tot, el català és la novena llengua més parlada a Europa i, des de 2006, **ha esdevingut** (esdevenir, perfet d'indicatiu) una llengua oficial de la Unió Europea. A més, és molt fàcil si es **coneixen** (conèixer, present) altres llengües romàniques i el seu aprenentatge **contribueix** (contribuir, present) a fer l'estudi d'altres idiomes que **vénen** (venir, present) del llatí. Jo ho **he comprès, he entès, he viscut** (comprendre, entendre i viure, perfet d'indicatiu) així. Ah, i jo també ho **vaig voler** (voler) així des del començament.

Per tant, segons la meva experiència, us donaré dos consells:

- Apreneu les llengües que us agraden, i no us baseu només en el nombre de persones que les parlen. Totes les llengües són útils!
- Si parleu unes llengües romàniques, intenteu aprendre'n més. Amb dues llengües que **vénen** (venir) del llatí, podeu aprendre totes les llengües romàniques molt fàcilment!

Text manipulat i extret de: <http://blogs.uab.cat/biografieslinguistiques/>

Comentari

En el text original hi ha el conjunt: *des llengües romàniques*, que trobeu canviat per la forma correcta: **dues llengües romàniques**.